

[Elisabeth Bruun Olesen]

I 1983 tjente de i landsgennemsnit 29 kr. 18 øre. I 1984 29 kr. 77 øre. Det vil sige, at de havde haft en lønstigning på 59 øre eller en procentstigning på 2,02, og deres reallønsfald havde været på 5,15 pct. Ved gennemførelsen af dette forlig giver man dem nu altså 2 pct. det første år. Det svarer igen til 59 øre – det er det, det handler om første år – og andet år er det 45 øre. Det er det, der har kunnet rokkes ved denne regerings sociale bevidsthed.

Til sidst vil jeg nærmest af historiske grunde sige noget om betækningsbidraget. Der står i ændringsforslag nr. 4 af arbejdsministeren, tiltrådt af et flertal, udvalget med undtagelse af SF og VS: »Fortrædigelser i anledning af udbrudte konflikter må ikke finde sted.« Vi har ikke ønsket vores navn nævnt i denne betænkning, for vi mener, at dette lovforslag aldrig nogen sinde skulle have været herinde i folketinget, men hvis det var kommet til afstemning, ville vi selvfølgelig have stemt for ændringsforslaget.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Det er mig inderligt imod at repetere noget, jeg har sagt ved en tidligere lejlighed. Men på den anden side: der er så mange deltagere i debatten i dag, som har forsyndet sig på samme måde, så jeg kommer jo i et talstærkt kompagniskab. Men jeg er altså nødt til det, fordi hr. Svend Auken spørger mig.

Der har været et samråd i arbejdsmarkedsudvalget mellem anden og tredje behandling, og jeg ville synes, det var så skrækkeligt, hvis der nu dannede sig myter om dette samråds forløb. Derfor bliver jeg nødt til at gentage og bekræfte det, jeg sagde under andenbehandlingen tidligere i dag. Det er et kort citat, men det er mig magtpåliggende, at det uantastet kommer i folketingets forhandlinger også under tredjebehandlingen. Jeg sagde således:

»Må jeg sige om kommende overenskomstsituationer, at regeringen må forbeholde sig sin ret til at kommentere, hvad de økonomiske konsekvenser er af det, parterne måtte beslutte eller måtte foreslå.«

Det var derfor, jeg ikke kunne indfri hr. Svend Aukens opfordring til at sige, at noget sådant ville der under ingen omstændigheder

kunne blive tale om i fremtiden. Så fortsatte jeg og sagde til sidst:

»Den tid er forbi, hvor regering og folketing kan acceptere, at organisationerne træffer beslutninger, som kan have dybe skadevirkninger for den samlede samfundsekonomi, og så skal vi bare bagefter lade som ingenting.«

Jeg sagde:

»I vore dage må der en samordning til.«

Og så sagde jeg:

»Folketinget og regeringen må stå over organisationerne. Det er meget, meget vigtigt, at ingen er i tvivl om det.«

Når jeg lægger vægt på at slå dette fast nu, så er det, fordi jeg herved er i overensstemmelse med f.eks. forhenværende og nu afdøde økonomiminister Per Hækkerup, og jeg er også i overensstemmelse med nuværende økonomiminister Anders Andersen, som for nylig havde en lille kommentar, som efter min mening var helt berettiget. Jeg holder fast i, at sådan må en regerings stilling være, også af hensyn til kommende regeringer, som jo en dag kunne have en anden partifarve. Hvordan ville det være for en regering, hvis den skulle være fuldstændigt fraskrevet adgangen til at påvise sammenhængen mellem indkomstudviklingen, beskæftigelsen, betalingsbalancen, skattetryk osv.?

Jeg holder fast i denne udtalelse, som jeg nu har gentaget, også fordi det, hvis ikke jeg gjorde det, ville indeholde en skarp kritik af et antal tidligere, socialdemokratiske regeringer, som også har givet parterne råd op til og under overenskomstforhandlinger.

Så vil jeg sige til hr. Svend Auken: tjaa, hvad er alternativet? Hvad er alternativet til, at folketinget nu om et øjeblik med et flertal vedtager den helhedsløsning, regeringen har forelagt? Hvad er alternativet? Der er intet. Jo, bevares, der er ét: at konflikten løber uløst videre. Hvordan skulle den så blive standset en dag? Der er intet alternativ fremlagt her i salen. Der er kun ét hold forslag at stemme om. Der er ikke engang ændringsforslag, som betyder ret meget. Modstykket er fortsat konflikt. Man kan sige det anderledes: modstykket er hr. Gert Petersens politik, men det er ikke noget at komme og byde på. Derfor tror jeg, at det er rigtigt med en helhedsløsning, som trods alt betyder et fastholdt opsving og flere nye job.